

Afghanistan ervaringen A-Peloton 11AfdRA

door Gertjan van der Ree

Mij is gevraagd een stukje te schrijven over de ervaringen van het A-pel, 1ste bt, 11 AfdRA tijdens onze uitzending naar Afghanistan. Wij vielen onder BG5 en zijn vanaf dec. '07 – apr. '08 weg geweest. Wij waren verantwoordelijk voor de inzet met de PzH van vuursteun.

Om het thuisfront goed te informeren, heb ik regelmatig een soort nieuwsbrief naar Nederland gestuurd. Als je die achteraf terugleest, heb je een goede indruk van wat er zich toen allemaal heeft afgespeeld. Om te voorkomen dat 'Artilia' een dik boekwerk wordt, heb ik een aantal stukjes er tussenuit gehaald en hieronder neergezet. Op deze manier wil ik jullie toch een indruk geven van onze ervaringen waren op Deh Rawod in Afghanistan.

December 2007

Dinsdagochtend 11 december was het eindelijk zover. Er was veel twijfel geweest over de datum en tijd, maar nu was het zeker. Door de raampjes van het vliegtuig konden we af en toe een glimp opvangen van de Afghaanse omgeving. Schitterend, zeker als je zo laag over de bergen heen vliegt. Na zo'n kleine 20 minuten zagen we een mooi plekje om te landen en waren we bij onze eindbestemming; Camp Hadrian in Deh Rawod. Het kamp waar we ons de komende maanden dienstbaar opstellen en mogen gaan vermaken.

Het kamp is knus en gezellig, zeker omdat het wat kleiner is dan op Tarin Kowt.(TK). Over het algemeen is het vrij rustig in het gebied. We staan wel continue stand-by voor de pelotons die de poort uit gaan, maar dat is geen probleem. Verder zijn we veel bezig met onderhoud.

We hebben wel leren leven met de diverse tegenstellingen. Van regen tot zomers zonnetje, van lekker eten tot een opgewarmd doosje met iets wat

op voedsel lijkt, van kerst(vrede) tot oorlog, van vreugde tot verdriet.

De 3^e kerstdag, waarop een ieder in Nederland nog eens over de buik wrijft en aan Sonja B. denkt, werden wij vroeg ons bed uit gebeld. Tijdens een actie om een brug weer op te bouwen hadden ze ons onverwachts nodig. Wij hebben die dag kunnen ondersteunen met licht-/rook-/brisant-(scherf) granaten. Zo konden onze bouwvakkers in het voorterrein hun werkzaamheden veilig afmaken. Dat was onze eerste operationele actie. Helaas kwam bij deze actie een Afghaanse luitenant om het leven.

Januari 2008

Het weer is hier behoorlijk afwisselend. Gelukkig schijnt meestal de zon en dan is het goed vertoeven. Wanneer de zon ondergaat (16.45) wordt het gelijk een stuk kouder. De temperatuur komt dan onder het vriespunt. We hebben hier ook een aantal dagen regen gehad. Hierbij gaat het dan ook gelijk goed tekeer. Omdat onze voertuigen op het laagste punt van het kamp staan, was dat dus lekker badderen.

Eigenlijk wil ik nu stoppen met typen, maar ik en jullie missen nog een gedeelte. Het wordt een gedeelte waaruit voorlopig (en

hopelijk) het enige dieptepunt van deze uitzending naar voren zal komen. De actie met een paar honderd militairen (Nederlanders en Afghanen) begon in alle vroegte op die uiteindelijk treurige zaterdag. We hebben heel de nacht klaar gestaan en waar nodig was met licht- en brisantgranaten gesteund. Ik weet zeker dat deze nacht voor velen een nachtmerrie is geweest. Zeker als blijkt dat er 4 militairen dodelijk getroffen (2 NL - 2 ANA) en 1 zwaar gewond (NL) zijn. Maandagmorgen stond in het teken van het afscheid nemen van Aldert en Wesley. Wij stonden allemaal met doodse stilte en kippenvel langs de route richting de uitgang. Zo hebben we de moedige Aldert en Wesley hun laatste militaire eer vanaf Camp Hadrian gegeven. Dat was wel het minste wat we konden doen. Ondanks deze zware klap zal de missie hier verder doorgaan en wij zijn daar alweer mee bezig. Opnieuw dit meemaken willen we niet, maar vergeten zullen we dit ook zeker niet.

Februari 2008

Ondertussen is er alweer veel veranderd, er zijn hier in het gebied ook soldaten die onder OEF (Operation Enduring Freedom) vallen. Samen met het Afghaanse leger en een aantal plaatselijke milities zijn zij met een hoog 'loodgehalte' voorwaarts gegaan en hebben ze zo de 'greene' globaal gezuiverd. Dit is niet gegaan zonder de hulp vanuit het luchtruim. Onze militairen hebben zeker niet stil gestaan en ook ondersteund door een aantal belangrijke doorgangen te blokkeren. Ook daarna zijn ze druk bezig geweest met het quala searchen. Ik heb het continue over 'zij' en 'onze militairen', maar vergis je niet met wat wij (PzH) eigenlijk allemaal gedaan hebben. Omdat het ondertussen relatief rustig is, hoeven wij ook minder op te treden. We hebben nog wel een keer samen met de mortieren moeten schieten. Wij zorgden 's nachts voor licht en zij konden hun doel aangrijpen. Ook hebben we zelf nog een keer op langere afstand mogen schieten. Dit keer was het een spotter die informatie over onze troepen doorgaf.

Maart 2008

Begin maart is er in Deh Rawod en omgeving een grote operatie gehouden. In Nederland misschien wel beter bekend als 'Pathan Ghar'. Deze actie had als doel om heel de 'gree-

ne' te controleren op verdachte personen, zoeken naar wapenopslagplaatsen, het oplijnen van schade en uiteindelijk bekijken hoe we door middel van politieposten alles veilig kunnen houden.

Ook buiten Deh Rawod werden de gebieden zoveel mogelijk 'Taliban-vrij' gemaakt en wapenopslagplaatsen vernietigd. In deze gebieden zijn ook meerdere politie of militaire posten gebouwd. Zo kunnen we dus met z'n allen voorkomen dat de 'greene' niet weer vol raakt met die niet zulke lieve mensen! Hopelijk blijven deze posten buiten de corruptie dat in het verleden wel is gebeurd.

Na deze actie is een van de twee PzH's er even tussenuit geweest. Mijn chauffeur en twee monteurs mochten via een mooie route naar Tarin Kowt gaan. Hier zou de houwitsers tijdelijk de enige PzH van TK vervangen. Deze was namelijk toe aan een grote onderhoudsbeurt.

Wel hebben we natuurlijk onze eigen trainingsmomenten ingepland. Dit met de reserve chauffeur en de rest van de bediening. Zowel lange afstand schieten(indirect) als directe richting.

April 2008

Zo zijn in deze periode, in de omgeving van Tarin Kowt, meerdere gewonden gevallen bij de Nederlanders. Gelukkig viel het voor de meeste mee. Sommige waren nog maar net in het gebied, andere waren bezig met hun laatste rit. Heel sneu, zeker diegene die alsnog naar huis mocht. zonder benen. Dit gebeurde door bembommen (IED).

Ik hoorde net dat de werkzaamheden nu officieel voor de nieuwe club is. Ik zal de komende dagen nog wel af en toe gaan kijken, maar het continue 'stand-by' staan zit erop! Nu is het wachten op het vertrek van onze helikopter.

Maandag 14 april zijn we eindelijk van ons kamp afgehaald door Chinook helikopters. Vanaf Deh Rawod zijn we naar Tarin Kowt gevlogen. Daar werden we herenigd met de andere club van ons peloton.

Vermoeid op Kreta aangekomen, werden we opgevangen door twee mannen die ons naar het 5* ressort brachten.'s Avond was er voor ons eindelijk het welverdiende biertje. Het viel niks tegen, zo ook die andere groene blikjes. Erg bijzonder was ook het feit dat Mark v. Kuilen ook op Kreta aanwezig was. Hij was tijdens een van de acties in Deh Rawod gewond geraakt en moet daardoor zijn beide benen missen. Erg veel respect voor hem, zeker omdat hij heel erg enthousiast en positief tussen zijn maatjes aanwezig was. Zondagavond 17.45 zijn we geland op Eindhoven om daar weer met onze familie en vrienden herenigd te worden. Heel dubbel is dan ook dat een aantal uur later op hetzelfde vliegveld ook weer twee mannen met hun familie herenigd werden. Alleen zij moesten gedragen worden, omdat ze nooit meer zullen lopen.

Het is dus niet vanzelfsprekend dat je veilig thuis komt. Daarom ben ik ook erg dankbaar dat we samen met de rest van de groep weer gezond en wel in Nederland zijn. Als je zo terug kijkt hebben we een hele goede uitzending gehad.

. . . om daar weer
met familie en
vrienden verenigd
te worden . . .